

tig informationskanal for disse kommuner er oplysninger fra andre kommuner om erfaringer, disse kommuner har gjort ved anvendelsen af saneringsloven. Det er endvidere sådan, at de ny kommuner i vidt omfang vil være henvist til at støtte sig til saneringsselskaberne. Såfremt man ønsker en så stor geografisk spredning af midlerne som muligt, forekommer det måske rimeligst at lade disse kommuner prøve saneringsloven, før de tvinges ind i byfornyelseslovens regler. Herved giver man dem mulighed for at gennemprøve en nok så vanskelig opgave på et grundlag, som andre kommuner har prøvet, og om hvilket de kan hente erfaring og viden fra andre kommuner. En nok så grundig vejledning fra boligstyrelsen kan næppe erstatte denne form for vidensspredning.

Boligstyrelsen vil på baggrund af det anførte ud fra en samlet vurdering søge at tilskynde »nye« kommuner til at anvende byfornyelseslovens regler.

For så vidt angår de kommuner, der allerede anvender saneringsloven, skal det understreges, at tilvejebringelse af saneringsplaner i almindelighed forudsætter en ret lang forudgående proces, hvor der forhandles med ejere og lejere, indtil alle parter er enige om, hvad der ønskes. Såfremt man på nuværende tidspunkt under henvisning til byfornyelseslovens ikrafttræden i meget vidt omfang skal nægte godkendelse af allerede fremsendte saneringsplaner eller saneringsplaner, der er under forberedelse i kommunerne, vil dette således ikke alene skuffe kommuner og saneringsselskaber, men også ejere og lejere i saneringsområder, der med rette forventer, at den meget langvarige proces, der er gået forud for saneringsplanens vedtagelse og fremsendelse til boligstyrelsen, nu munder ud i, at der sker en faktisk forbedring i områderne med offentlig støtte efter saneringsloven. En skuffelse af sådanne forventninger – eller blot en udsættelse – vil medføre en fortsat forslumning af områderne, idet ejere, når der er mulighed for at få offentlig støtte til forbedringer, ofte vil afholde sig fra at foretage istandsættelses- og forbedringsarbejder uden en sådan støtte.

Tilsvarende gælder planer under forberedelse. Forud for udarbejdelsen af saneringsplanen er ofte gået en lang og besværlig politisk proces i den enkelte kommune. Dette gælder specielt de kommuner, der nu indsen-

der den første saneringsplan. Det vil således blive vanskeligt at forklare de pågældende kommuner, der netop mener at opfylde statens ønsker om at iværksætte byfornyelsesaktiviteter, at det iværksatte arbejde med henblik på gennemførelse af saneringsaktiviteter delvis vil være spildt. Under alle omstændigheder er støtteregler m.v. efter byfornyelsesloven så meget anderledes end saneringslovens regler, at de ofte meget tidsrøvende forhandlinger med ejere og lejere om saneringsplanernes indhold for de enkelte ejendomme må tages op igen.

Tilrettelæggelsen af de kommende års bevillingsvirksomhed må derfor ske under hensyntagen til de ejere, lejere og kommunalpolitikere, der har investeret megen tid og mange kræfter i, at få en af staten ønsket byfornyelsesindsats iværksat i deres kommune, ofte på trods af en meget massiv umiddelbar modstand blandt beboerne over for enhver form for forandring.

Meget taler således for, at bevillingerne i overgangsperioden administreres sådan, at kommunerne selv kan vælge indtil udgangen af 1984 hvilken lov de ønsker at gennemføre byfornyelse efter. For så vidt angår de kommuner, der allerede har planlagt saneringsaktiviteter, der bevillingsmæssigt vil række ud over 31. december 1984, forudsættes det dog, at boligstyrelsen i forhandlinger med de enkelte kommuner kan søge denne aktivitet afviklet på en rimelig måde med hensyn til den arbejdskraft m.v., der allerede er investeret i de enkelte kommuner. Det forudsættes således, at boligstyrelsen efter et skøn får mulighed for også i 1985 (og evt. i enkelte kommuner i stærkt begrænset omfang i 1986) at godkende saneringsplaner i nogle kommuner.

Sammenfattende kan det herefter siges, at overgangsreglernes udformning indebærer, at allerede planlagte saneringsaktiviteter i kommunerne kan opnå statsstøtte efter saneringsloven i princippet i en længere årrække. Det er boligstyrelsens hensigt at administrere denne overgangsregel således, at den ophobning af planlagte saneringsaktiviteter, der har fundet sted, kan afvikles på en rimelig måde efter et skøn kommune for kommune inden udgangen af 1984 eller ind i 1985 og 1986, bl.a. afhængigt af de bevillingsmæssige rammer, folkettinget måtte afstikke.